

примѣрни полета и ще покажа какъ трѣбва да се работи земята съ други култури; ще гледамъ да се сродя съ селенитѣ, да ме почувствуватъ тѣхенъ братъ и ще гледамъ да ги сдуша и да станемъ хора на едно общество, което ще почита човѣка въ човѣка и Бога въ Бога.

Тепавски. Ти пламвашъ, като 20 годишенъ юноша.

Павелъ. Душата е вѣчно млада, ако въ нея се подхранватъ истинскитѣ човѣшки добродѣтели. Само покварената отъ съврѣменото властничество душа старей и загинва. И за това азъ всѣкому бихъ желалъ да убие въ себе си жаждата къмъ властъ и кариера.

Тепавски. Не усѣщамъ себе си силенъ за такъвъ подвигъ.

Павелъ. (Съ вѣодушевление.) Ехъ, какъ не искашъ да прочетешъ „Война и Миръ“, смъртѣта на Иванъ Илича, Казаци — тогава ти ще видишъ колко суетно е онова, което сега ти дочаквашъ като несбжднатъ блѣнъ. (Кжса пауза.) Но азъ вѣрвамъ, че ти ще се зачетешъ. Дано издържишъ конкурса. Че да попаднешъ въ Русия. Ехъ, Жоржъ — тамъ е животъ сега! Тамъ сега се възражда рускега душа и ти неволно ще се опиешъ отъ она възторгъ.

Влиза Дѣла.

Дѣла. (Като изгледва и двамата.) Какво сте се затворили двамата тукъ? Хайдите на разходка! Добри и жена му сж долѣ. Ще отиватъ чакъ до могилата — хайде (Погледва.) ето тѣ трѣгнаха.

Павелъ. (Като погледва изъ прозореца.) Нѣма ли да стане много горещо. Пъкъ и искаше ми се да си доредя книгитѣ.